

SKUTEČNÝ PŘÍTEL

Otec MAREK MIŠKOVSKÝ

Mezi přáteli (tedy těmi na facebooku) mám dobrou tisícovku týpků, co se zdá vypadají k světu... Píšeme si více méně stále. Někdy jen trochu ve vlnách, to podle toho, zda někoho z přátel odstraním (čímž se mu pomstím za nemístnou poznámku nebo za nevhodné chování vůči mně), nebo ho vezmu na milost a opět si ho mezi přátele přidám.

Zkusil jsem i faráře. Ne toho, co pořád píše rádoby zajímavé statusy a komentáře, ale našeho, ke kterému jsem začal chodit na náboženství a který má docela slušný postřeh a zajímavé hlášky. Zjistil jsem ale, že žádný profil nemá, a na můj dotaz řekl, že žádný ani nepotřebuje.

A pak se mi jednou zhroutil svět. Někdo o mně napsal docela ošklivou věc, další zveřejnil jeden můj nepovedený obrázek

a jiný připojil komentář, který už zněl docela jako výsměch. Reakcí byl pokles přátel a v posledním týdnu mi nikdo „nelajknul“ můj status. Jsem zoufalý, bez kamarádů, nemám žádnou cenu.

Šel jsem na náboženství. Vlastně mě na ulici potkal farář a řekl, že se na mě těší a já už se neměl jak vymluvit. A bylo to fajn, na můj status vůbec nepřišla řeč. Po hodině se mě farář ptal, zda bych nepřišel zítra s něčím pomoci, a taky, že se mu zdá, že jsem smutnej... Tak jsem mu to všechno vykloupl. Pokýval hlavou a pravil, že to je vážný a zeptal se, kdy jsem si byl naposledy zahrát s klukama fotbalu a jestli jsem podnikl s někým nějakou výpravu.

Zmátl mne, a tak jsem se mu snažil vysvětlit velikost tragédie ještě jednou, a on se mě zeptal, s kolika „přáteli“ z facebooku

jsem si osobně potřásl pravicí a vím o nich něco víc než to, co zveřejňuji v profilech. Přemýšlel jsem.

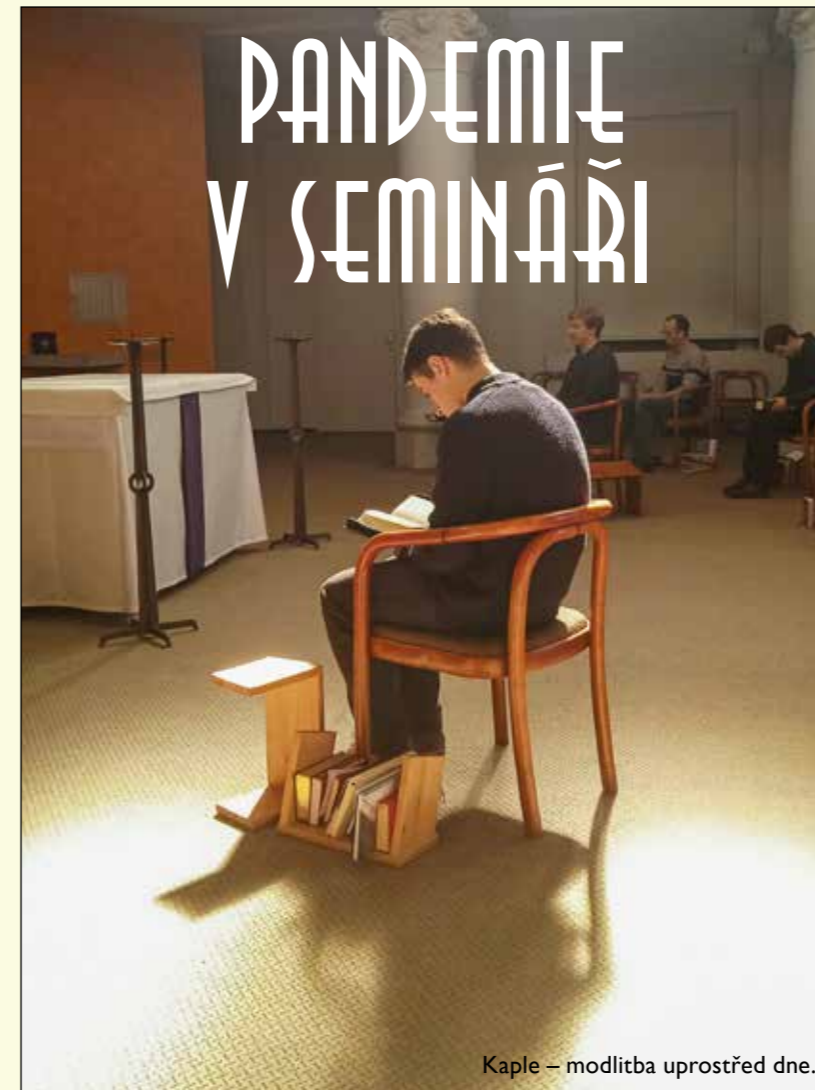
Druhý den jsme na faře stěhovali nějaké krabice. Potom jsme si dali čaj s výbornými sušenkami a zalaškovali s farářovým mluvícím papouškem a mně se nechtělo domů. Ve dveřích jsem sám začal a odpověděl na včerejší otázku, že vlastně farářova papouška znám lépe než svých 985 „přátel“ z facebooku. Farář mi řekl, ať se schválně podívám, pro kolik z těch patnácti, co znám osobně, jsem přestal být přítelem. Hned jsem se podíval a ke svému překvapení jsem zjistil, že pro žádného z nich! Nikdo z nich také nekomentoval smrt minulých dní. Byl jsem zaražený a farář se smál.

Pak pokýval hlavou a tíše, téměř důvěrně, řekl: Tak to je i s naší modlitbou. Jestliže máš Hospodina jako jednoho ze svých facebookových „přátel“ a čekáš od Něj potlesk za to, co vyvádíš, nedočkáš se ho. Budeš-li se s ním stýkat v tiché modlitbě před svatostánkem, kde skutečně přebývá, dá se ti poznat v mlčenlivém přátelství, které bude trvat navzdory tvým propadům, a pokud to nevzdáš ty, můžeš počítat, že ti bude vždy po boku.

Mlčky mi podal ruku a já jsem věděl, že to je skutečný chlap, který má Hospodina za přítele (a proto nepotřebuje profil, status a lajky). A taky jsem poznal, že za ním můžu přijít a říci mu cokoliv, protože mě bere takového, jaký jsem – tak jako Hospodin jeho.

Z profilů si dělám legraci, a když se mi někdo dlouho neozývá, oslovím ho sám a setkám se s ním nejlépe osobně. Vytvářím si skutečnou, ne virtuální síť přátel. Je to mnohem těžší, ale řeknu vám, stojí za to. Přátel nemám tisíce, ale ty, které mám, znám... a můžeme se jeden na druhého spoletnout. Na prvním místě je Ježíš.

Foto: REDPIXEL, wip-studio - Adobe stock

Kaple – modlitba uprostřed dne.

Jak se žije v semináři během pandemie covid? No, možná bychom se spíše měli zeptat: změnilo se vůbec něco oproti době před covidem?

Bohoslovecký seminář je totiž navržen tak, aby byl do jisté míry od světa odříznut. Co to znamená? Bohoslovci zkrátka, pokud nemají školu, pobývají většinu času ve 3. patře seminární budovy. Chodí každý den na mši do seminární kaple, to je ta kupole na vrchu budovy. A ta je pouze pro ně. Mají vlastní jídelnu, která je pouze pro ně. Mají vlastní kavárnu, společenskou místnost. Mají svou vlastní malou knihovnu, která se už rok pyšní kulečnickovým stolem. Mají vlastní kinosál a každý svůj vlastní pokoj. Zkrátka, pokud někdo nepotřebuje jít na procházku ven, nemusí za celý rok vytáhnout paty z domu. Školu totiž mají bohoslovci v 1. patře budovy.

Obláčka – slavnostní předávání klerik a superpelic prvákům.

Křížová cesta – konaná z jednoho konce křídla na druhý v budově semináře.

Vánoční besídka – rozbalování dárků od představených.

V Léčebně dlouhodobě nemocných pozdrav pro kamarády.

Foto: Jeroným Pelikovský

POMÁHAT DRUHÝM?

Říká se, že bychom měli sloužit druhým, abychom poznali, co nás naplňuje a co bychom v životě mohli dělat. Co to prakticky znamená sloužit druhým, jak to mám dělat? Mně napadá jenom pomáhat babičkám s taškama, ale to vypadám jako zloděj, který je chce okrást.

Petr, 12 let

Měl jsem jednoho spolužáka v semináři, který chtěl také všude pomáhat a udělat vše co nejlíp. Často to dopadlo nějakým neštěstím. Při úkloně se s něčím (nebo s někým) srazil. Při „zbožném couvání“ něco v presbytáři porazil apod. A jednou mu kdosi řekl: „Potřebuji, abys měl důležitou funkci při důležité mši svaté, jak se na to cítíš?“ A on říkal: „Budu se opravdu snažit...“ A dostal odpověď: „Hlavně se nesnaž!“

Něco na tom je, když se snažíme za každou cenu udělat věci tak, jak si myslíme, že jsou nejlepší a že by to tak mělo být nejspíše, často to dopadne katastrofou. Proč? Těžko říct. Moje teorie je, že se tam příliš tlačí naše JÁ. Dokud je člověk plný síly, je mladý, má pocit, že toho opravdu může zvládnout hodně (a já někdy dodávám: to ano, ale taky hodně pokazit). Je velmi užitečné se co nejdříve naučit odevzdanosti. Třeba tím, že řeknu krátkou modlitbu: „Chci pomoci tatkoví, prosím tě, Bože, ať mu skutečně pomůžu.“ Už to pak není jen na mně, jsem klidnější, a když něco přece jen pokazím, snadněji se to pak přijímá, protože v tom nebyla snaha, abych JÁ byl užitečný, ale aby tatkoví někdo pomohl a nebylo toho na něj tolik. A to je opravdu rozdíl. Je velmi důležité se ptát, proč chci vlastně být užitečný.

A ještě jedna věc. Ptej se, jak můžeš pomoci a nesnaž se pomáhat jen tak, jak si myslíš, že by to bylo nejlepší. Samozřejmě, že je daleko lákavější přijít do dílny a říct: „Tati, pomůžu ti dát dohromady tady ten motor,“ než přijít a zeptat se: „Můžu ti s něčím pomoci?“ Ono se totiž může stát, že se dozvím, že mám uklidit podlahu, a to už tak akční není. Ale chtěl jsi přece pomoci, nebo ne? A tatkoví zrovna teď pomůžu, že tu podlahu uklidíš.

Otec Jiří Janalík, spirituál Biskupského gymnázia v Brně